

13. november

EM2018/60 - 234

Forslag til forespørgselsdebat om at ophæve kvotering for fangst dyr i Avanersuaq og Ittoq-qortoormiit.

(Medlem af Inatsisartut Jens Napātók', Partii Naleraq)

Og

Forslag til forespørgselsdebat om at fangst dyr i Tasiilaq og i de omkringliggende bygder ikke længere omfattes den almindelige fastsættelse af kvoter for fangst dyr.

(Medlem af Inatsisartut Jens Napaattooq, Partii Naleraq)

Siumut skal hermed fremkomme med sine bemærkninger til Jens Napātók's forslag til forespørgselsdebat om, at fangst dyr i Tasiilaq og i de omkringliggende bygder ikke længere omfattes af den almindelige fastsættelse af kvoter for fangst dyr.

En af de ting vi nok er mest kendt for i den store verden er, at nogen mennesker i det grønlandske folk lever af fangst og har gjort det siden tidernes morgen, ja, det går endda så vidt, at man forbinder os med, at vi endnu bor i snehytter, medens isbjørnene lever sammen med os udenfor. Men nu er det sådan at vi indenfor de sidste 100 år og vel ikke mindst indenfor de sidste 50 år især, dels som et Land og dels som et folk har oplevet en kæmpe udvikling, ikke mindst når vi snakker om fiskeriet som den vigtigste indtægtskilde.

Når vi er nået dertil hvor vi kan vi sige vi er i dag, så hænger det sammen med, at vi som folk begår betydelige fremskridt som følge af vor uddannelsesmæssige fremgang og, at vi derfra vil kunne udvikle den politiske og økonomiske selvstændighed, som vi har så hårdt brug for og som opnås, fordi vi er enige om, at hjælpe hinanden og fordi vi kan enes. Jeg nævner disse ting som en del af min indledning, fordi vi ikke længere kan nøjes med kun at skulle leve af fangst herhjemme og fordi det internationale samfund ikke længere handler med vore fangstprodukter hvilket er blevet nærmest umuligt. Derfor er det også nærmest en umulighed i dag, at skulle kunne leve udelukkende af fangst

Det er vigtigt når vi snakker fangst herhjemme og den måde vi organiserer erhvervet på, at man er smidig og udviser en tryk adfærd. Vi grønlandere ved selvfølgelig bedst hvor kamikken trykker og derfor er det os, de hjemmehørende, der må organisere vore levende ressourcer og sikre kød til os allesammen, i øvrigt er det vort ansvar siden Hjemmestyret blev indført i 1979 hvor vi overtog sagsområdet fra den danske stat. Det betyder til gengæld heller ikke, at vi bare kan gøre helt som vi selv vil i verden, idet vi jo allerede selv er medlemmer af verdenssamfundets store organisationer, hvilket også fremgår af Naalakkersuisuts svar.

Siden Siumuts start har vi fundet det vigtigt, at vi selv har ansvaret for vore egne fangst dyr uanset hvilke arter vi nu snakker, selvfølgelig er der love vi skal følge og begrænsninger som vi selv beslutter og selv styrer.

For at sikre den rettighed skal vi alle samarbejde herom og hjælpes ad, uden at vi hele tiden beskylder hinanden for al alskens ting. Vort land og dets indbyggere har brug for det. Siumut har en klar politisk målsætning omkring fangsten af vore levende ressourcer og brugen heraf og jeg vil hermed foretage et lille håndpluk heraf:

LEVENDE RESSOURCER - fangst

Vores overordnede politik for de levende ressourcer, som omfatter hav-og landpattedyr skal styres ud fra principperne omkring bæredygtighed.

Naturen samt de levende ressourcer skal beskyttes i en bæredygtig udvikling, på en sådan måde at de kommende generationer får udbytte og glæde heraf uden at det er mere ringe end i dag.

Fangsten fra de levende ressourcer skal udnyttes fuldt ud og det skal været målet at det skal komme hele landet til nytte. Dette betyder også, at de levende ressourcer som vi ikke udnytter fdt ud i dag, der skal man med henblik på en fuld udnyttelse og til glæde for samfundet iværksætte et projekt der arbejder hermed.

Til brug for beslutninger på højere plan skal man ved udnyttelsen og planlægningen omkring forhold vedrørende de levende ressourcer, gøre brug af fisker og fangernes traditionelle viden, samt de eksakte videnskabelige data og fakta. Derudover skal de berørte forbund tages med på råd før beslutninger tages.

Omkring udnyttelsen af vore levende ressourcer og vores natur i det hele taget, skal der i samarbejde med forbund og virksomheder foretages en mere ihærdig folkeoplysning. Selvstyret i Vort Land har den fulde bestemmelse over alle levende ressourcer, og bestemmer selv hvordan disse ressourcer skal forvaltes, samtidig skal det offentlige bane vejen for at indbyggerne i Vort Land såvel etisk som moralsk udnytter de levende ressourcer på bedst mulig måde.

Reguleringen af vore naboers brug af vore levende ressourcer skal styrkes ved samarbejde, og formålet med dette er at sikre, at de ressourcer vi har i vort hav skal udnyttes ud fra lighedsprincipper og retfærdighed. Siumut opfordrer Naalakkersuisut til at arbejde for, at der afholdes en konference med vore nabolande, om udnyttelse af levende ressourcer.

Hav- og landpattedyrenes sundhed og kontrollen heraf er en af Siumuts mange mærkesager. Vores arktiske økologiske fødekæde er sårbar og der kan hurtigt og let spredes sygdomme hvilket for alt i verden skal undgås. Som et tusindårigt folk der uafbrudt har levet af levende ressourcer til havs og til lands, vil det altid være af højeste prioritet at følge med i dyrenes sundhed.

Fiskerne og fangerne på vore kyststrækninger oplever store ændringer i de erhvervmæssige vilkår, som følge af de verdensomspændende klimatiske ændringer, idet havstrømmene, de naturgivne samt de miljømæssige forudsætninger ændrer sig drastisk, hvorfor Siumut til stadighed ser det som

sin fornemste opgave at være behjælpelig med at tilpasse rammerne omkring Vort Lands vigtigste erhverv.

Hvalkød og sælkød, spæk, sælskind som gerne skal udnyttes fuldt ud og sælges som en fin vare trænger til finjustering og udvikling hvorfor at dels fangstmetoder som nye handelsmetoder også må udvikles i samarbejde med det offentlige og forbundende.

Afslutning

Vi mener fra Siumut, at man godt uden at blive generet fra verdenssamfundet kan opnå, at fangerne i Qaanaaq og Ittoqqortoormiit og i Tasiilaq på forsigtig vis, kan begynde at fange flere hvaler, narhvaler og ligeledes på forsigtigste vis fange flere isbjørne end i dag. For at sikre vort land tilstrækkelige mængder af kød, kan man med fordel udnytte fangerne i Qaanaaq, Ittoqqortoormiit og ni Tasiilaq meget bedre til eksakt planlægning heraf. Dermed vil vi opnå, at de godt nok meget få mennesker der bor disse afsides steder, vil få et meget større udbytte end i dag.

Med disse bemærkninger takker vi debatoplægsholderen for hans debatforslag.

Jens Danielsen, Siumut